

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.39/2024/9.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. december 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétsége miatt vádlott1 rendőr törzsőrmester vádlott ellen indított büntetőügyben a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa 2024. május 16. napján kihirdetett Kb.II.14/2023/40. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2024. május 16. napján kihirdetett Kb.II.14/2023/40. számú ítéletével vádlott1 rendőr törzsőrmester vádlottat az ellene testi sértés vétsége [Btk. 164. § (1), (3) bekezdés, (9) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmentette. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 269.199 forint büntügyi költséget az állam viseli.

[2] A kihirdetett ítélettel szemben a tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész a jogorvoslati nyilatkozat megtételére fenntartott három munkanapi határidőben a vádlott terhére, felmentése miatt, bűnösségének megállapítása és vele szemben pénzbüntetés kiszabása céljából jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vette.

[3] A katonai ügyész fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtett álláspontja szerint az ítélet történeti tényállásában írt cselekménysor, a vádlott gondatlan magatartása, az azzal ok-okozati összefüggésben lévő sérülés bekövetkezése önmagában alkalmas arra, hogy emiatt a vádlott bűnösségének kimondására kerüljön sor gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétsége miatt. Kiemelte, hogy a testi épség elleni bűncselekmény speciális alanyisággal nem rendelkező személy által is elkövethető. Érvelése szerint a vádlottnak nem kellett halaszthatatlan kényszerítőeszközt alkalmaznia, lett volna ideje megválasztani a helyes, sérüléssel egyáltalán nem járó végrehajtási módot. Hangsúlyozta, hogy önmagában az, hogy a vádlott a lábát a sértett elé helyezve őt a tovább haladásában akadályozta – melyet a sértett nem észlelt, láthatott – megteremtette annak lehetőségét, hogy elessen és sérülést

szerezzen. Mindebből levont következtetése szerint a vádlott tudattartalma kapcsán legalább a hanyag gondatlanság állapítható meg, cselekménye lehetséges következményeit azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet vagy körütekintést elmulasztotta.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészszég a BF.550/2024/4. számú átiratában az ügyész fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a bűnügyben releváns és elérhető bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve rögzítette az ítéleti történeti tényállást. E tényállás utolsó bekezdése (ítélet 12. pont) azonban jogkérdésre vont hibás következtetést tartalmaz, amikor azt rögzíti, hogy a vádlott tényállásban leírt rendőri intézkedése szakszerű volt. E hibás jogi következtetés miatt az elsőfokú bíróság anyagi jogszabályt sértően tévedett, amikor a vádlottat bűncselekmény hiányában az ellene emelt testi épség elleni bűncselekmény vádja alól felmentette. E körben a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészszég releváns körülményként rámutatott, hogy a vádlott 2014 óta szolgáló, gyakorlott, kiképzett rendőr – parancsnoki jellemzése szerint szakmai ismeretei átlagon felüliek –, aki intézkedéstaktikai- és technikai oktatásban is részesült. Vádbeli intézkedésére egy kivilágítatlan külterületen, éjjeli 01.00 órát nem sokkal meghaladóan került sor, egy szemmel láthatóan erősen ittas, nála idősebb, alacsonyabb, kisebb súlyú és gyengébb testalkatú sértettel szemben, aki ittassága okán nem volt együttműködő és mozgáskoordinációjában is hiátust szenvedett. A sértett tetteges ellenállást, támadó magatartást nem tanúsított, közbiztonságra veszélyes eszközt nem tartott magánál. A hőbörgő sértett a vádlottnak háttal állt, amikor a vádlott intézkedés közben testi kényszert alkalmazott vele szemben, amely tevékenysége azonban már azon okból is szakszerűtlen volt, hogy a jelenlévő járőrtársa aktív közreműködése nélkül – azaz a sértett két oldalú közrefogása és stabilizált lefogása nélkül – hibás rögzítő fogással vitte a pusztá földre, mint keményebb felületre a sértettet. Mindebből a jogszerű vádlotti intézkedés szakszerűtlenségére vonható helyes ténybeli következtetés a másodfokú eljárásban, mellyel az elsőfokú ítélet Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja szerinti részbeni megalapozatlansága orvosolható. A vádlott pedig azért nem látta előre az általa is észlelt, hivatkozott releváns körülmények ellenére cselekvősege eredményét – azaz a sértett (csonttöréses) sérülésének bekövetkeztét, amely a lábának a vádlott általi elkaszálása, elsőprése, keresztbe támasztása soráni földre vitelkor keletkezett – mert kiképzett és gyakorlott rendőrként elmulasztotta az elvárható figyelmet és körütekintést, helytelen és célszerűtlen fogást alkalmazott a sértett vállán támasztásul, rögzítésül, azaz a Btk. 8. §-ában írtak szerint gondatlanul járt el. Így a szakszerűségre utaló ítéleti tényállási részt a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerinti eljárásban mellőzni szükséges és a vádlotti tudattartalmon keresztül a vádlott bűnösségére – mint jogkérdésre – helyes következtetést kell levonni a másodfokú eljárásban, melyet követően a vádlott cselekményét a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző és a (9) bekezdés a) pontja szerint minősülő testi sértés elleni bűncselekmény szerint szükséges minősíteni.

[5] A büntetékiszabás keretében a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészszég álláspontja szerint a vádlott javára kell értékelni az összességében megfelelő parancsnoki jellemzését, valamint, hogy kiskorú tartásáról gondoskodik, míg terhére kell számba venni, hogy olyan bűncselekményt valósított meg, amelynek megakadályozása szolgálati esküje szerint kötelezettsége lenne. A gondatlan vétséget megvalósító és a törvénnyel első ízben összeütközésbe került vádlottal szemben a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok elérése végett, a Btk. 33. § (4) bekezdés felhívásával, a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdésében foglalt pénzbüntetés kiszabását tartotta szükségesnek a fellebbviteli eljárásban.

[6] A leírtak alapján indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a történeti tényállást helyesbítse és a vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző és a (9) bekezdés a) pontja szerint minősülő gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétségében, és vele szemben a Btk. 33. § (4) bekezdése felhívásával a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdése szerint szabjon ki pénzbüntetést, amelynek megfizetésére a Btk. 50. § (4) bekezdésére alapítottnan engedélyezzen részeltfizetést. Továbbá a Btk. 51. § (2) bekezdésének megfelelően rendelkezzen a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, a pénzbüntetés szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, valamint a fellebbviteli katonai tanács a Be. 574. § (1) bekezdésének megfelelően kötelezze a vádlottat 269.199 forint büntügyi költség megfizetésére.

[7] A védő az ügyészség fellebbezésére vonatkozó észrevételeit írásban előterjesztette. Ebben hangsúlyozta, hogy a vádlott intézkedése szakszerű volt, és csak egy balesetszerű, előre nem látható technikai hiba miatt vált eredményét tekintve szakszerűtlenné. Utalt arra is, hogy az ügyben kirendelt eseti szakértő nem tudott olyan technikáról, amelyet ittas személlyel szemben alkalmazva, az elesésből származó járulékos sérülések terén kisebb kockázatot jelentene, mint a vádlott által alkalmazott technika. Kiemelte, hogy a fellebbviteli főügyészség indokolása iratellenes megállapításokat tartalmaz, hiszen a sértett ordítózza, fenyegetőzve, kezeivel hadonászva tanú3 tanyatulajdonos irányába támadó jellegű fellépést tanúsított, továbbá az orvosszakértői vélemény tartalmával ellentétes az a megállapítás, hogy a vádlott helytelen fogást alkalmazott a sértetten. Végül rámutatott arra, hogy a szabályosan végrehajtott intézkedés önmagában is magában hordozta a sérülés veszélyét, még abban az esetben is, ha a vádlott az intézkedés alá vont személy előre dőlő testét képes megtartani és talajra kísérni. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[8] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a bejelentett fellebbezése irányát és annak indokolását változatlanul fenntartotta, lényegét összefoglalta. Kiemelte, hogy az ügyészség álláspontja szerint a vádlott történeti tényállásban írt rendőri intézkedése szakszerűtlen volt, amelynek eredménye a sértettnek okozott sérülés lett. Felhívta a figyelmet a vádlott és a sértett testarányainak különbségére, arra, hogy a vádlott intézkedéstaktika- és technika kivitelezésében járatos, tapasztalt rendőr, aki az ittas sértettel szemben rosszul választott intézkedési szintet, neki gondatlanságból, annak végrehajtása során, 8 napon túl gyógyuló sérülést okozott. Ezért indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács mondja ki bűnösnek a vádlottat gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétségében és szabjon ki vele szemben pénzbüntetést.

[9] A vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az észrevételében foglaltakat fenntartotta, azokat azzal egészítette ki, hogy szinte teljesen sötét volt a helyszínen, ezért a vádlott nem volt olyan helyzetben, hogy az erőviszonyokat, fizikai adottságokat pontosan felmérje, és a sértett magatartása, távolodása azzal a kockázattal járt, hogy jóval hamarabb kikerülhet a rendőr látóteréből. Az eseti és az orvosszakértői megállapításokra utalva kiemelte, hogy szakszerű volt a vádlott által választott földreviteli technika és helyesen hozott felmentő rendelkezést a törvényszék, mivel a bekövetkezett sérülés okozására a vádlott gondatlansága sem terjedt ki. Az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[10] A vádlott az utolsó szó jogán kiemelte, hogy nem érzi magát bűnösnek és védőjéhez csatlakozva az elsőfokú bíróság döntésének helybenhagyását kérte.

[11] Az ügyészség által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a felmentésre vonatkozó rendelkezést, valamint az indokolás helyességét.

[12] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott. A törvényszék a Be. 499. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tartott előkészítő ülést, ahol a vádlott nem ismerte el a bűnösségét és nem mondott le a tárgyaláson való jelenlét jogáról, ezért az elsőfokú bíróság az ügyet végzésével a Be. 508. § a) pontja alapján törvényesen utalta tárgyalásra új hatánap kitűzése mellett. A Fővárosi Ítéltábla a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalása során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott és a védő az eljárásban törvényes jogaikat maradéktalanul gyakorolhatták, az eljárásban résztvevő személyek – a vádlott, a kihallgatott tanúk, az igazságügyi és az eseti szakértő – figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt.

[13] A perbíróság az ítéleti tényállást mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek keretében kihallgatta a vádlottat, aki az eljárás során élt a vallomás megtagadásának jogával, ugyanakkor fenntartotta a nyomozás során tett írásbeli vallomását, valamint az ügyben tett tanúvallomását. Érdemi védekezése szerint az intézkedése jogszerű és szakszerű volt, bűncselekményt nem követett el. A vádlott védekezésének ellenőrzése és a tényállás tisztázása érdekében a törvényszék a tárgyaláson kihallgatta sértett1 sértettet, tanú1 tanút, az intézkedésnél jelenlévő polgárőrt, valamint a vádlott járőrtársát, tanú2 rendőr őrmestert, illetve elhalálozása okán a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján felolvasás útján tette a tárgyalás anyagává tanú3 tanú nyomozati vallomását. Helyesen járt el a törvényszék, amikor a nyomozás során kihallgatott szakértő tanúk vallomásának elfogadása helyett eseti szakértőt rendelt ki annak megállapítására, hogy a vádlott rendőri intézkedése szakszerű volt-e. Ezen túlmenően – helyesen – bizonyítási kísérletet foganatosított a szakértők részvételével, akiket a tárgyaláson is meghallgatott, továbbá ismertetéssel tette a bizonyítás anyagává a releváns nyomozati iratokat, különösen a parancsnoki kivizsgálás anyagát.

[14] Az elsőfokú bíróság ítélete [13]-[77] bekezdésében ismertette, valamint egyenként és összességében értékelte a bizonyítékokat. Az elsőfokú katonai tanács meggyőző

indokát adta annak, hogy miért fogadta el a vádlott vallomását az ítéleti tényállás alapjául, azt hogyan támasztotta alá érdemben járőrtársának következetes tanúvallomása, valamint a módosított igazságügyi orvosszakértői vélemény és az arra figyelemmel módosított eseti szakértői vélemény. Az elsőfokú bíróság tehát mérlegelési jogkörében eljárva ítélete [4]-[12] bekezdésében helyesen állapította meg a történeti tényállást. Megjegyzi a másodfokú katonai tanács, hogy a fellebbviteli főügyészség arra a tényre alapította a bűnösségre vont következtetés alapját, hogy a vádlott azért nem látta az általa is észlelt, hivatkozott releváns körülmények (kivilágítatlan külterület, ittas sértett, a vádlott és a sértett fizikumának különbözősége) ellenére cselekvősege eredményét – azaz a sértett csonttöréses sérülésének bekövetkeztét, amely a lábának a vádlott általi elkaszálása, elsöprése, keresztbe támasztása soráni földre vitelkor keletkezett –, mert kiképzett és gyakorlott rendőrként elmulasztotta az elvárható figyelmet és körütekintést, helytelen és célszerűtlen fogást alkalmazott a sértett vállán támasztásul. A bizonyítási kísérlet eredményeként azonban az igazságügyi orvosszakértő akként módosította az írásbeli szakvéleményét, hogy ha a vádlott a sértettet valamilyen fogástechnikával lekísérte volna a talajra, a sértettnek ugyanez a lábsérülése bekövetkezett volna, hiszen a látott technikában a térd befeszülése, az ilyen jellegű sérülés kockázata benne van. Erre figyelemmel az eseti szakértő ugyancsak módosította a szakértői véleményét oly módon, hogy már nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy hol volt a fogás, és hogy abból kicsúszott a sértett válla, azaz nem látta jelentőségét a test földre kísérése módjának (Kb.II.14/2023/37. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal 1-2. bekezdése). Erre figyelemmel a másodfokú katonai tanács nem tartotta indokoltnak a tényállás helyesbítését, a vádlott által végrehajtott kényszerintézkedés jogszerűen és szakszerűen végrehajtott volt.

[15] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tehát mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[16] Az ügyészség bűnösség megállapítása érdekében bejelentett fellebbezése nem alapos.

[17] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a vádlottat a gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétsége miatt emelt vád alól a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján büncselekmény hiányában felmentette.

[18] A Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés, valamint a (9) bekezdés a) pontja szerint minősülő testi sértés vétségét az követi el, aki más testi épségét gondatlanságból sérti, és a testi sértéssel 8 napon túl gyógyuló sérülést okoz. A Btk. 8. §-a szerint gondatlanságból követi el a büncselekményt, aki előre látja cselekményének lehetséges következményeit, de könnyelműen bízik azok elmaradásában, vagy cselekménye lehetséges következményeit azért nem látja előre, mert a tőle elvárható figyelmet vagy körütekintést elmulasztja.

[19] Következetes a bírói gyakorlat annak megítélésében, hogy ha a hivatalos személy eljárása során jogszerűen alkalmaz testi kényszert, illetve kényszerítő eszközöket, akkor a külső megjelenésében tettleges bántalmazásnak látszó cselekménye sem jogellenes. A

kényszerítőeszközök indokolatlan, törvényes feltételek hiányában történő alkalmazása viszont tényállásszerű bántalmazás, akár hivatali, akár testi épséget sértő bűncselekmény megállapítására alkalmas.

[20] Helyesen járt el az elsőfokú katonai tanács, amikor vizsgálta, hogy a vádlott jogszerűen alkalmazott-e testi kényszersert, majd pedig azt, hogy a testi kényszer alkalmazása szakszerű volt-e. Ennek során helytállóan utalt mind a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban Rtv.), mind a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. BM rendelet (továbbiakban: szolgálati szabályzat) megfelelő rendelkezéseire, hivatkozása azonban kiegészítésre szorul az alábbiak szerint:

[21] Az Rtv. 13. § (1) bekezdése és a szolgálati szabályzat 4. § (7) bekezdése alapján a vádlottat intézkedési kötelezettség terhelte, miután a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni, ha a közbiztonságot, közrendet sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ennek alapján a vádlottnak intézkedési kötelezettsége volt, hiszen arról tájékoztatta őt tanú³ bejelentő a helyszínen, hogy a sógorával, sértett¹ sértettel italozás közben szóváltásba keveredett és sértett¹ egy alkalommal állon ütötte őt.

[22] Az Rtv. 47. §-a értelmében a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszersert) alkalmazhat. A szolgálati szabályzat 39. § (2) bekezdése szerint az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr különbséget tesz passzív ellenszegülést tanúsító személy (aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat), aktív ellenszegülést tanúsító személy (aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni) és végül támadó magatartást tanúsító személy (aki az intézkedő rendőrré rátámad) között. A 40. § (1) és (2) bekezdése értelmében a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott testi kényszer akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható. A testi kényszer alkalmazása során a rendőr önvédelmi fogásokat is használhat.

[23] Ennek alapján arra figyelemmel, hogy a vádlott többszöri felszólítása ellenére az ittas állapotban lévő, agresszívan viselkedő sértett¹ a helyszínt nem hagyta el, hanem helyette fenyegetőzve, ordítózva, hadonászva visszaindult a bejelentő tanyájára, vele szemben a testi kényszer alkalmazása jogszerű volt.

[24] Azt Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdése értelmében a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetve kényszerítőeszköz közül azt kell választani,

ami az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb sérüléssel jár. Jelen esetben a legenyhébb kényszerítő eszköz, a testi kényszer került alkalmazásra. Az Rtv. 19. § (1) és (2) bekezdése szerint a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható. A vádlott eljárása kapcsán – az irányadó tényállás alapján – sértettl sértettnak fel kellett ismerni, hogy vele szemben rendőri intézkedés zajlik, és nem volt rá kellő oka, hogy annak jogszerű voltát kétségbe vonja. Mégis passzív ellenszegülést tanúsított, ki akarta vonni magát az intézkedés alól, és ezért neki kellett viselnie a jogszerűen végrehajtott testi kényszerrel együtt járó kockázatot. Ugyan az okozott térdtörés nyilvánvalóan nem állt arányban az intézkedés törvényes céljával, ugyanakkor a bizonyítási kísérlet eredményeként módosított igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapította, hogy ha a vádlott a sértettet valamilyen fogástechnikával lekísérte volna a talajra, a sértettnak ugyanez a lábsérülése bekövetkezett volna, mert az alkalmazott technikában a térd befeszülése, az ilyen jellegű sérülés kockázata benne van, azaz nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy a sértett válla kicsúszott a vádlott kezéből.

[25] A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az Rtv.-ben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók. Ezzel kapcsolatban a másfokú katonai tanács rámutat arra, hogy az eseti szakértő véleménye alapján sértettl ittas állapotára, kiszámíthatatlan viselkedésére és arra figyelemmel, hogy az intézkedés alól hirtelen megfordulva vonta ki magát, egy rosszul megvilágított, ismeretlen zóna felé mozogva, a testi kényszer alkalmazását megelőző figyelmeztetés elmaradása helyes döntés volt, a vádlott így jutott taktikailag előnyös pozícióba a kényszerítő eszköz végrehajtására. Döntése azonnalos volt, nem volt idő a testi kényszeret járőrtársával közösen – a sértett kétoldalú közrefogásával és stabilizált lefogásával – végrehajtani, figyelemmel arra is, hogy a járőrtárs fizikai ereje és tömege nem volt elegendő a segítségnyújtáshoz. A szakértő utalt arra is, hogy ittas állapotban lévő személlyel szemben minden intézkedés kockázatos, magában foglalja az intézkedés alá vont koordinálatlan mozgásából, eséséből fakadó sérüléseket, valamint előre vetíti a fájdalomérzet teljes hiányát, emellett a személykezelést nehezíti, hogy a személy irreálisnak tűnő fizikai erőt tud kifejteni. Az eseti szakértő nem tudott olyan technikáról, amelyet ittas személlyel szemben alkalmazva, az elesésből származó járulékos sérülések terén kisebb kockázatot jelentett volna, mint a vádlott által alkalmazott technika.

[26] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú ítélet történeti tényállásában rögzítetteket összevetve az időben hatályos Rtv. és szolgálati szabályzat hivatkozott rendelkezéseivel az állapítható meg, hogy a vádlotti magatartás jogszerű, szakszerű és indokolt volt, úgy járt el a vádlott, ahogy tőle az adott helyzetben elvárható volt. Nem sértette meg sem az Rtv., sem a szolgálati szabályzat rendelkezéseit, normaszegés hiányában pedig nincs felróhatóság, gondatlansága sem terjedt ki testi sértés okozására. Ennek hiányában pedig az alanyi oldalon a bűncselekmény törvényi tényállási eleme hiányzik.

[27] Az előzőekben foglaltakra figyelemmel tehát nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a vádlottat az ellene emelt vád alól bűncselekmény hiányában felmentette.

[28] A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa határozatának egyéb, a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezése is törvényes, ezért a másodfokú katonai tanács az elsőfokú ítéletet
– helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[29] A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 605. § (1) és (4) bekezdésén alapul.

Budapest, 2024. december 11.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.	Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.
bíró	előadó bíró

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa Kb.II.14/2023/40. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.39/2024/9. számú végzése folytán 2024. december 11. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. december 11.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke